

Arrest

nr. 163 484 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 november 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juni 2011 treedt de verzoekster, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, in Turkije in het huwelijk met C. O., een Belgische onderdaan.

1.2. Op 20 februari 2012 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Ankara een visumaanvraag type D in in haar hoedanigheid van echtgenote van C. O.. Op 10 mei 2012 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Een verzoek tot herziening van de weigeringsbeslissing wordt afgewezen bij beslissing van 8 augustus 2012.

1.3. Op 13 december 2012 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Ankara een tweede visumaanvraag type D in in haar hoedanigheid van echtgenote van C. O.. Op 7 maart 2013 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Een verzoek tot herziening van de weigeringsbeslissing wordt afgewezen bij beslissing van 11 april 2013.

1.4. Op 11 februari 2014 dient de verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Op 14 juli 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 139 733 van 26 februari 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 29 oktober 2015 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 156 144 van 5 november 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijk tegen deze beslissing.

1.6. Op 29 oktober 2015 wordt de verzoekster een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 29.07.2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

De partner van betrokkene verblijft in België. Het partnerschap tussen beiden is gebaseerd op een huwelijk dat werd afgesloten op 06.06.2011 in Turkije. Dit huwelijk werd echter nooit erkend door een Belgische overheid. Het parket van Leuven heeft zich op 31.12.2013 negatief uitgesproken in een advies omtrent het vermeend huwelijk. Volgens het parket was de relatie er niet op gericht om een duurzame verbintenis tussen beide partners aan te gaan, maar op het verwerven van verblijfsrecht voor betrokkene. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Op 10.08.2013 heeft betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging ingediend met een Belgische onderdaan. Deze aanvraag werd verworpen op 14.07.2014. Deze beslissing is op 29.07.2014 aan betrokkene betekend. Op 19.08.2014 heeft betrokkene een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 26.02.2015.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de Immigratiecontrole, is een Inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(…)”

1.7. Op 11 november 2015 is de verzoekster onder escorte gerepatriëerd naar Istanboel.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat tevens de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

(...)

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexies dd. 25.6.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de

administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 25.6.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKSTER

Verzoekster wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd aan verzoekster.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 2 jaar 'omdat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'. Waarom gekozen werd voor een termijn van 2 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoekster heeft vooreerst duidelijk aangegeven dat zij een relatie heeft met de heer C. O. (...), van Belgische nationaliteit.

Verwerende partij is ook op de hoogte van het feit dat er een procedure loopt ter erkenning van het buitenlands huwelijk.

Bovendien heeft verzoekster geen enkel strafbaar feit gepleegd.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dewelke in casu helemaal niet is gebeurd en bijgevolg de voormelde wetsbepaling manifest geschonden heeft.

*Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:
(...)*

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de

omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een termijn van 2 jaar.

Waarom er geen minimumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor meer dan de minimale termijn, zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Het middel is gegrond."

2.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop als volgt:

"In het enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster stelt dat niet gemotiveerd wordt omtrent de duur van het inreisverbod. Er zou geen rechtvaardig evenwicht zijn tussen het algemeen belang en het belang van het individu. Verzoekster zou er bovendien op gewezen hebben een relatie te hebben met de heer C. O. (...) en een procedure te voeren tot erkenning van haar in het buitenland afgesloten huwelijk. Zij betoogt verder geen strafbaar feit te hebben gepleegd. Er zou geen rekening zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende juridische en feitelijke motieven op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen, dit zowel voor de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als voor de duur van het inreisverbod.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, toont een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing aan dat betreffende de duur van het inreisverbod, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, lid 2, 2° van de Vreemdelingenwet, het volgende wordt gesteld:

(...)

Een lezing van considerans 14 van de terugkeerrichtlijn leert dat het feit dat er meerdere bevelen werden gegeven bepalend is voor de duur van het inreisverbod. In de bestreden beslissing werd er in die zin ook verwezen naar het bevel waaraan verzoekster geen gevolg heeft gegeven.

Considerans 14 luidt als volgt : “(...)”

Deze considerans is derhalve een sterke aanwijzing over wat de aard is van de specifieke elementen is die door de lidstaten in rekening moeten worden gebracht.

De vaststelling dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt door haar niet betwist, noch weerlegd. Het betoog waarin wordt gesteld dat geen enkele juridische motivatie ontwikkeld werd omtrent de duur van het inreisverbod, mist dan ook feitelijke grondslag. Er wordt in de bestreden beslissing duidelijk gewezen op het feit dat verzoeksters houding aan de grondslag ligt van het inreisverbod van 2 jaar, waarbij de aandacht wordt gevestigd op het feit dat zij niet heeft voldaan aan haar terugkeerverplichting.

Verzoekster betwist dit geenszins, doch stelt dat geen rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden eigen aan haar geval. Zij betoogt dat de bestreden beslissing disproportioneel zou zijn en geeft voorts aan dat zij er op gewezen heeft een relatie te hebben met de heer C. (...) en een procedure te hebben opgestart met het oog op de erkenning van het in het buitenland afgesloten huwelijk. Terwijl uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met verzoeksters voorgehouden gezinsleven, doch dat wordt aangegeven dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Verzoekster maakt immers niet aannemelijk zich te kunnen beroepen op een gezinsleven. Bij advies van 31 december 2013 oordeelde de Procureur des Konings dat geen sprake is van een intentie om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen, maar dat, ondanks de geuite wil van de partijen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van verzoekster en de heer C. O. (...) enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster, voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde. Bovendien werd haar aanvraag met het oog op gezinshereniging op 14.07.2014 geweigerd en het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen. Verzoekster laat die motieven van de bestreden beslissing geheel onbesproken en toont derhalve niet aan als zouden die onredelijk zijn of gebaseerd zijn op onjuiste feitenvinding.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeksters raadsman per schrijven van 29 oktober 2015, dat werd doorgefaxt aan verwerende partij om 15 u 51, liet weten dat er een procedure lopende is inzake de erkenning van het buitenlands huwelijk. De bestreden beslissing was op dat moment echter al genomen en ter kennis gebracht. Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het inreisverbod werden ter kennis gebracht op 29 oktober 2015 om 10u. Verzoekster kan derhalve niet voorhouden als zou het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn, omdat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van die lopende procedure, die overigens geen schorsende werking heeft en verwerende partij niet belet een inreisverbod op te leggen.

Daar waar verzoekster nog stelt dat zij geen enkel strafbaar feit heeft gepleegd, dient te worden opgemerkt dat dit geenszins in de bestreden beslissing wordt gesteld en dat verzoekster bijgevolg niet duidelijk maakt waarom zij dit aanhaalt.

Verzoekster voert zodoende geen enkel concreet element aan dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waartegenover het feit dat zij het grondgebied gedurende twee jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, waardoor zij niet aantoonbaar dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een inreisverbod voor de duur van 2 jaar op te leggen.

Verzoekster maakt de door haar voorgehouden schendingen niet aannemelijk.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert de verzoekster een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, doch laat zij na in haar verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat zij een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 29 juli 2014, niet heeft uitgevoerd. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van twee jaar niet disproportioneel wordt geacht, met name het gegeven dat het door de verzoekster in Turkije afgesloten huwelijk *“nooit erkend (werd) door een Belgische overheid”*, het gegeven dat de door de verzoekster ingediende aanvraag tot gezinshereniging werd verworpen, evenals het beroep tegen deze weigeringsbeslissing, het gegeven dat de verzoekster *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven”* en *“het belang van de immigratiecontrole”*. Gelet op deze motivering kan de verzoekster niet worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat in de bestreden beslissing geenszins wordt verduidelijkt *“(w)aarom gekozen werd voor een termijn van 2 jaar”*, dat er *“enkel vermeld (wordt) dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten”* en dat er niet wordt uiteengezet *“(w)aarom er geen minimumtermijn wordt gehanteerd”*. De verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Te dezen wordt aan de verzoekster om de hierboven reeds genoemde redenen een inreisverbod van twee jaar opgelegd.

De verzoekster laat gelden dat *“(e)en rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu (...) in casu ver te zoeken (is)”* en dat een inreisverbod van twee jaar *“te verregaand en volstrekt disproportioneel (is)”*. Zij verwijst naar artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en meent dat *in casu* geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval, waarbij zij wijst op haar relatie met de heer G. O., die de Belgische nationaliteit heeft, op het gegeven dat er een procedure loopt ter erkenning van het buitenlands huwelijk en op het gegeven dat zij *“geen enkel strafbaar feit (heeft) gepleegd”*. Wat betreft de relatie van de verzoekster blijkt evenwel duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing dat hiermee rekening werd gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Zo overweegt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat het door de verzoekster en haar Belgische partner op 6 juni 2011 in Turkije afgesloten huwelijk *“nooit (werd) erkend door een Belgische overheid”* en dat de relatie er volgens het parket van Leuven *“niet op gericht (was) om een duurzame verbintenis tussen beide partners aan te gaan, maar op het verwerven van verblijfsrecht voor betrokkene”*. De verzoekster toont niet aan waarom het gegeven dat er een procedure loopt ter erkenning van haar buitenlands huwelijk tot een inreisverbod met een kortere duur zou moeten leiden. Zij maakt immers niet aannemelijk dat haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied vereist is voor deze procedure en dat haar belangen niet zouden kunnen worden behartigd door de raadsman die het verzoekschrift indiende bij de rechtbank van eerste aanleg. Bovendien kan de verzoekster in geval van een gunstige afloop van de erkenningsprocedure alsnog in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet om de opheffing van het inreisverbod verzoeken. Ook het enkele gegeven dat de verzoekster geen enkel strafbaar feit zou hebben gepleegd in België, wat kan worden verwacht van elke in België verblijvende vreemdeling, is niet van aard het kennelijk onredelijk of onevenredig karakter van de bestreden beslissing te kunnen aantonen. De verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat haar situatie wordt gekenmerkt door specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Evenmin toont zij aan dat uit het opleggen van een inreisverbod van twee jaar een disproportionaliteit blijkt tussen haar persoonlijke belangen en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke

wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN